

og eventuelt at deltage i et Samraads-møde med det ærede Udvalg. Dette Samraad har, som den ærede Ordfører bemærkede, nu fundet Sted. Jeg skal da sige, at Resultatet af mine Overvejelser er blevet — og det har jeg meddelt det ærede Udvalg —, at det rigtigste vil være at lade dette Forhold om Udstykning af Fredskove bero ved de nuværende Bestemmelser. Landbrugsministeren har nemlig ifølge Lov om Jords Udstykning og Sammenlægning af 6. April 1906 foruden en Række andre Beføjelser Bemyndigelse til for Fredsskoves Vedkommende, naar særlige Omstændigheder efter hans Skøn tale for en yderligere Udstykning end tilladt ved de almindelige Regler, at fravige disse almindelige Regler. Denne almindelige Bemyndigelse, mener jeg, er yderligere understreget og forstærket ved den Lovgivning, vi her ere inde paa. Jeg maa endvidere holde for, at den til enhver Tid værende Landbrugsminister administrativt vil gaa lige saa vidt i Indrømmelser overfor Krav i saa Henseende, som han vilde kunne tænkes at gaa i Henhold til faste Lovregler. Ja, han vilde endog kunne tænkes at gaa videre i enkelte Tilfælde, end man vilde finde det forsvarligt her at fastsætte ved almindelige Lovregler, idet Forholdene de forskellige Steder kunne være saa overordentlig forskellige. Man kan i et Tilfælde staa overfor Udparcelleringen af en Skov, hvorom man maa sige, at man kan strække sig overordentlig vidt, idet Ulykken, selv om man løb den Risiko, at hele Skoven forsvandt eller led væsentlig Skade, ikke var synderlig stor, medens man i et andet Tilfælde kunde staa overfor et Skovareal, som man fra Landbrugsministerens Side maatte sætte den størst mulige Kraft ind paa at bevare. Det har derfor glædet mig at høre den ærede Ordfører betone, at Afgørelsen i saa Henseende i væsentlig Grad maa bero paa et Skøn over hvert enkelt Tilfælde. Thi Lovgivningsmagten vil forhaabentlig ingen Sinde tabe af Sigte det, der er Øjemedet med vor Fredsskovlovgivning, eller, hvad der er det samme paa en anden Maade, det, der er Øjemedet med de store Ofre, Staten har ydet for at skaffe Skov i de skovfattede Egne. Der er et Samfundshensyn her, som aldrig maa tabes af Sigte, Hensynet til Naturskønheden og Hensynet til den klimatiske Virkning, Skovene have.

Men for øvrigt vil hele dette Forhold om Skoves Udstykning komme til at ligge endnu mere aktuelt for senere, og det er ogsaa et Hensyn, der gør, at man maa

lade det bero ved den nuværende Lovgivning indtil videre. I det Øjeblik, vi faa gennemført en Lovgivning vedrørende Len og Stamhuses Overgang til fri Ejendom, vil Skovspørgsmaalet blive i særlig Grad aktuelt. Det er at haabe, at man til den Tid vil finde Regler, som forene Samfundshensynet med Hensynet til de private Interesser. Endelig maa Udstykningsforeningernes Bestræbelser nærmere, for ikke at sige ene og alene, være rettede paa at skabe Landbrugsejendomme og ikke Skovbrugsejendomme, og det vil derfor sikkert rent praktisk taget være Undtagelsestilfælde, hvor man kommer til at staa overfor Spørgsmaalet om Skoves Udstykning. Men naar disse Undtagelsestilfælde foreligge, vil Landbrugsministeren benytte sin Beføjelse efter Udstykningsloven af 1906, en Beføjelse, som — det gentager jeg — maa anses for forstærket og understreget ved den her omhandlede Udstykningslovgivning. Jeg haaber, at disse mine Udtalelser maa have naaet deres Hensigt, nemlig at det høje Ting vil føle sig fyldestgjort ved dem, ligesom Udvalget er blevet tilfredsstillet.

Wenzel Neergaard: Det har glædet mig at høre den højtærede Landbrugsministers Udtalelser angaaende dette Spørgsmaal. De gik ud paa, at Ministeren mente, at man burde blive staaende ved den nuværende Lovgivning. Naar jeg har taget Ordet i Anledning af dette Spørgsmaal, er det, fordi jeg mener — og det fremgik af Ministerens Udtalelser, at han mente det samme —, at man overfor det Spørgsmaal maa være overordentlig forsigtig. Det gaar nemlig ikke an at betragte Skovarealer paa samme Maade som almindelige Landejendomme og uden videre tro, at man med samme Udsigt til Fordel og med samme Gavn og Nytte kan udstykke Skovejendomme som almindelige Landejendomme. Der kan være Forskel paa Skovene, og den Forskel, der da navnlig maa falde i Øjnene, naar der er Tale om Udstykning, er, hvilken Art af Bevoksning der er i den paagældende Skov. Hvis det er Plantager med overvejende ung Bevoksning, taaler en saadan Skovejendom lettere Udstykning end den, som bestaar af gammel Masse af Bøg og Eg, idet det er klart, at en Udstykning her paa Grund af den lange Omdriftsperiode, vi have i Skovdrift, vil umuliggøre en rational Skovdrift. Man maa derfor være overordentlig forsigtig med de Tilladelser, Ministeriet i saa Henseende giver, og jeg benytter, som